

COMEBACK

CORIEN ORANJE
OLIVIER VAN DE VOORT

COME BACK

j/columbus

Comeback

Corien Oranje en Olivier van de Voort
corienoranje.nl
motivationalolivier.com

ISBN 9789085436256
ISBN e-book 9789085436355
NUR 283

Omslagontwerp: zijdiezijn.nl
Foto omslag: Jan Hendrik van de Molen
Binnenwerk: Buitenspel, Meppel

© 2026 Columbus – Jongbloed Media
Onderdeel van Jongbloed Uitgeverij BV
Celsiusweg 41, 8912 AM Leeuwarden
helpdesk@jongbloedmedia.nl
+31 (0)88 326 33 40

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van
dit boek mag worden gebruikt voor het trainen
van kunstmatige intelligentie. *All rights reserved,
including those for text- and datamining,
AI training and similar technologies.*

www.jongbloedmedia.nl

Inhoud

Proloog.....	7
1 Finale	9
2 Het moeilijkste besluit ooit.....	16
3 Horseboy	27
4 Jullie zijn waardeloos	34
5 Kerstbal.....	45
6 Dominostenen	51
7 Ikea kast	60
8 Zwarte piste.....	72
9 Geef niet op!	79
10 Zwemmen in de woestijn.....	86
11 Ticket naar Parijs	97
12 Topsport en de liefde	106
13 Back in the game	113
14 Naar Parijs	122
15 Job's not finished.....	130
16 Lange slagen.....	135
17 Comeback	139
 Tijdslijn	 154
Extra.....	157

Proloog

Rotterdam, 6 december 2022

Het was het slechtste idee ooit om als kerstbal verkleed naar een feestje te gaan. Ik zat in mijn dunne rode shirtje buiten op een stoel, in het donker. Hoe laat was het? Was het al na middernacht? Ik had geen idee. Ik rilde en klap-pertandde, het moest rond het vriespunt zijn. Maar de kou was niet het ergste. Het was de pijn. De verscheurende, snerpende, allesvernietigende pijn die door mijn lichaam knalde. Vijfentwintig jaar was ik. Oud genoeg om te weten dat het niet slim is om tijdens een feestje te gaan dansen boven op een bar. Maar dat had ik gedaan, en ik was gevallen en verschrikkelijk verkeerd terechtgekomen.

Mijn been. Mijn heup.

Vrienden hadden al meer dan een uur geleden 112 gebeld. Ze hadden me naar buiten getrokken en ik had geschreeuwd dat ze moesten stoppen, dat ze me moesten laten liggen, dat het te veel pijn deed. Maar nee, de ziekenauto kwam eraan, zeiden ze, ik moest alvast buiten gaan staan om ze op te wachten. Iemand had een stoel naar buiten gebracht en ik had mijn kiezen op elkaar geklemd en me laten zakken.

Waar bleef de ambulance? Waarom kwam hij niet? Er waren alleen maar auto's die toeterend voorbij reden,

kriskras door elkaar, de ramen open. Jongens en meisjes slingerden op scooters over straat, ze zwaaiden met rode vlaggen en bliezen op fluitjes, en overal liepen zingende, juichende, feestende mensen. Er klonk geknal alsof het oudjaar was, vuurwerk flitste achter de huizen omhoog: rode sterren, vuurpijlen die boven de huizen uitbarstten in een fontein van gouden sterren. Was ik in een of andere vreemde nachtmerrie beland? Wat deden al die mensen 's nachts op straat? Maar het was geen droom. Er bestond geen droom die zo verschrikkelijk veel pijn kon doen.

'Oli?' zei een stem. 'Gaat het?'

Ik hield met twee handen mijn linker bovenbeen vast. Het leek alsof het ervan af was gescheurd. Alsof het alleen nog maar aan een dun draadje aan mijn lichaam hing. Als ik nu los zou laten, zou mijn been op de grond vallen. 'Hier, je jas', hoorde ik iemand uit de verte zeggen. Ik reageerde niet. Ik dacht alleen maar: laat het stoppen. Laat deze pijn stoppen.

'Oli, kunnen we iemand voor je bellen?'

Ik beet hard op mijn lip en probeerde me te concentreren, dwars door de pijn heen. 'Ambulance', wist ik uit te bren-gen.

'Sorry, man. We hebben al een paar keer gebeld. Maar we moeten wachten, zeggen ze. Ze staan vast in het ver-keer, door dat feest. Ze kunnen er niet doorheen. Nog heel even.'

1 Finale

Rio, 2016

'Ik ga goud halen op de Paralympische Spelen.' Dat had ik gezegd tegen de journalist die me een maand voor de Spelen had geïnterviewd voor het Jeugdjournaal.

'Denk je dat dat gaat lukken?' vroeg hij.

'Zeker', zei ik.

Misschien vind je het gek dat ik dat zei. Of opschepperig. Maar dat was het niet. Ik was de allersnelste ter wereld op de honderd meter rugslag. Het wereldrecord stond al meer dan een jaar op mijn naam. Keihard had ik ervoor gewerkt en ik had zin om het nu eindelijk te kunnen laten zien op het allerbelangrijkste toernooi dat er bestaat: de Paralympische Spelen.

En nu was het zover. Hier zat ik in die veel te strakke wedstrijdswembroek in de wachtruimte naast het stadion. Net als de anderen droeg ik over mijn zwemkleding een shirt en een trainingspak om warm te blijven. Die zouden we pas vlak voor de start uitdoen.

Ik kende mijn tegenstanders. Links van me zat André Brasil, met de capuchon van zijn witte hoodie over zijn hoofd getrokken. Hij droeg een enorme koptelefoon, die net iets te hard stond, zodat je precies hoorde waar hij naar luisterde: Braziliaanse reggaeton. Vorig jaar had mij

me verslagen bij de wereldkampioenschappen en natuurlijk wilde hij hier in zijn eigen land opnieuw goud winnen. Maar ik was niet bang voor hem. Ik was nu sneller dan vorig jaar. Sneller dan hij ooit geweest was. Ik zou hem verslaan, hier in het hol van de leeuw.

Aan de andere kant van me zaten Riccardo uit Italië en Alec uit Canada. En daar kwam de Oekraïense Kripak binnen, als allerlaatste. Hij droeg crocs. Zwarte crocs met witte sokken, alsof hij op een camping rondliep.

Kripak was mijn gevaarlijkste tegenstander. Vanmorgen tijdens de voorrondes had hij het wereldrecord van me afgepakt, iets wat ik totaal niet had zien aankomen. Een paar maanden geleden zwom hij nog vier seconden langzamer dan ik. Hoe was het mogelijk dat hij ineens zo snel was geworden? Dat kon helemaal niet.

‘Laat jezelf niet kennen, Olivier’, had mijn coach Mark gezegd. ‘Blijf in je eigen cirkel van concentratie. Jij gaat vanavond je beste tijd ooit neerzetten. Je kunt hem hebben.’ Ik wist dat hij gelijk had. Dit was waarvoor ik getraind had. Ik zou mijn beste race ooit zwemmen, ik zou alles geven, ik zou met één been een man met twee benen verslaan.

Voor de zoveelste keer speelde ik de race in mijn hoofd af. De start, de onderwaterfase, het jagen op de anderen die ik één voor één voorbij zou zwemmen, het keerpunt, en dan de vijftig meter terug, nog één keer alles geven, sprinten, zo hard ik kan, de aantik. Goud.

Vanuit het stadion klonk gejuich, muziek zwol aan, een of ander volkslied. Ik voelde mijn hartslag versnellen. Er was op dit moment een prijsuitreiking aan de gang voor de zwemmers die hiervoor aan de beurt waren geweest, dus het was bijna tijd.

Een vrouw in een gestreept shirt kwam binnen. Ze had een naamplaatje op, een tablet in haar hand.

‘Jullie zijn aan de beurt’, zei ze in het Engels. ‘Ik lees jullie namen op, en dan gaan jullie in een rij staan. In deze volgorde worden jullie straks omgeroepen, en dan ga je het stadion binnen.’

Ik nam zwijgend mijn plek in. De anderen hadden kop-telefoons op om zich af te kunnen sluiten van het lawaai. Ik niet. Ik was op een plek waar niemand me kon storen. Rustig blijven. Wachten. Nog heel even wachten.

‘In lane number three we have Dennis Dubrov from Ukraine!’ klonk de stem van de wedstrijdspeaker, en de Oekraïense zwemmer voor me liep de deur door naar de stoel bij baan drie. Ik hoorde het gejuich van het publiek. *‘Olivier Victor van de Voort from the Netherlands, lane number five!’*

Mijn naam daverde door het stadion, en ik stapte door de donkere gang het stadion in, knipperend tegen het licht. Ik salueerde naar het publiek, liep naar de stoel bij baan nummer vijf en ging zitten. Ik trok mijn rechterschoen uit, mijn trainingsjas, mijn shirt, mijn broek en legde alles in de kledingbak die klaar stond. Toen trok ik de prothese

van mijn been, de rubberen hoes en de kous die daaronder zat, legde alles samen met mijn handdoek in de bak naast me en stond op.

Ik hinkte naar het startblok. De anderen stonden al. Ik was de enige in deze finale die een onderbeen miste, de enige die maar met één been kon afzetten bij de start en het keerpunt. Ik wist dat de camera's op me gericht waren, dat de commentatoren nu zouden vertellen dat dit Olivier Victor van de Voort was, baan vijf, en dat de strijd vanavond ging tussen mij en Kripak, die naast me in baan vier zou zwemmen.

Het fluitsignaal klonk. Ik sprong in het zwembad, het koele water omhelsde me als een oude vriend. Ik liet me naar beneden zakken, de geluiden van het stadion verwaagden. Hier was ik in mijn element, dit was de plek waar ik controle had, waar ik op mijn sterkst was. Hier zou het gaan gebeuren. Ik zette af op de bodem, kwam boven water en pakte de handgrepen vast.

'Take your marks!'

Ik trok mezelf zo hoog mogelijk op. Ik keek niet naar links, ik keek niet naar rechts, ik was helemaal alleen nu, in de stilte, wachtend... wachtend... een eindeloze seconde lang. Het startschot! Ik zette mezelf af met mijn rechterschoet, zo hard ik kon, een explosie van kracht, en ik schoot achterover, mijn armen gestrekt boven mijn hoofd. Ik dook in een boog het water in. Toen ik boven kwam zag ik niemand naast me, ik lag helemaal achter. Het was geen

verrassing, ik wist dat dit zou gebeuren. Mijn tegenstanders hadden zich met twee voeten kunnen afzetten, twee keer zo hard als ik, waardoor ze veel meer snelheid hadden. Het was logisch dat ze voorlagen. Maar ik had mijn armen. Mijn schouders. Ik schoot door het water, ik haalde ze allemaal in, één voor één. Nog twee te gaan. Boven me zag ik de vlaggenlijn: het teken dat ik bijna moest keren. Ik haalde diep adem, dook onder en maakte een koprol. Met mijn rechtervoet zette ik zo hard mogelijk af tegen de wand, ik strekte mijn armen en schoot onder water naar voren, terwijl de bubbels naast mijn gezicht dansten. Toen ik bovenkwam zag ik dat er nog steeds twee tegenstanders voor me zwommen: Kripak en zijn ploeggenoot Dennis. Kom op, Olivier, zei ik tegen mezelf. Nu moet het gebeuren.

Ik deed wat ik kon. Ik zwom harder dan ik ooit gedaan had, mijn lichaam was een geoliede machine. Mijn armen draaiden als molenwieken, mijn rechterbeen en linker bovenbeen ramden uit alle macht door het water. De vlaggenlijn. Nog één slag. Ik strekte me uit, tikte aan, verdween uitgeput onder water. Heel mijn lichaam deed pijn, mijn rechterbeen was compleet verzuurd, ik kwam hijgend omhoog en trok de zwembril van mijn gezicht. Het scorebord.

Ik zag het meteen. Mijn naam stond niet bovenaan. Hij stond onder die van Kripak.

Ik was tweede. Geen goud, maar zilver.

Een intens gevoel van frustratie, van leegte en ongeloof spoelde over me heen. Zeven jaar lang had ik alles opzij gezet, ik had als een kluizenaar geleefd, ik had keihard gewerkt om hier te kunnen winnen. Maar het was niet genoeg geweest. Ik was verslagen.

Ik veegde met mijn onderarm het water uit mijn ogen en keek nog een keer naar het scorebord. Alsof ik de score daardoor zou kunnen veranderen. Nee dus.

Maar toen zag ik mijn tijd. 58 seconden. En langzaam drong het tot me door: dat was toch echt wel iets om trots op te zijn. Nee, het was geen goud, maar ik had sneller gezwommen dan ik ooit in mijn leven gedaan had, sneller dan het wereldrecord dat Kripak vanmorgen had neergezet. Ik had revanche genomen op André Brasil, ik had hem in zijn eigen land verslagen. En ja, ik had het net niet gered tegen Kripak, maar ik kon mezelf niets verwijten. Ik had geen enkele fout gemaakt, ik had alles gegeven wat ik had.

Op de tribunes zag ik mijn ploeggenoten. Ze waren opgestaan, ze klaptten voor me. Ik dook onder de lijnen door, greep de ladder en klom op de kant. Terwijl mijn tegenstanders wegliepen, hinkte ik naar het bankje waar mijn prothese lag. Stomp afdrogen. Kous eromheen. Rubberen hoes. Prothese.

Het was niet de Nederlandse vlag die bovenaan wapperde, het was niet het Wilhelmus dat door het stadion klonk. Het was de Oekraïense vlag, het Oekraïense volks-

lied, het was de man naast me die goud had gewonnen. Maar ik rechte mijn schouders, ik keek om me heen en glimlachte. Ik probeerde het tot me door te laten dringen: ik had de finale van de Paralympische Spelen gehaald, ik had een nieuw Nederlands record gezwommen en ik had een zilveren medaille om mijn nek. Nog nooit in de geschiedenis had iemand met één been sneller gezwommen dan ik.

Toen iedereen begon te klappen en te juichen, zwaaide ik naar mijn ploeggenoten, mijn coach, naar mijn vader en moeder die zoveel voor me gedaan hadden, zonder wie ik hier nooit gestaan had. Mijn vader en moeder wisten hoe graag ik goud had willen winnen, hoe dubbel dit voor mij moest zijn. Maar ze waren ongeloofelijk trots op me. Voor hen was ik nummer 1.